

Jill Murphyová

Čarodějnice
škola povímk
Akademie v ohrožení

Jill Murphyová

Čarodějnice
škola povímaní

Akademie v ohrožení

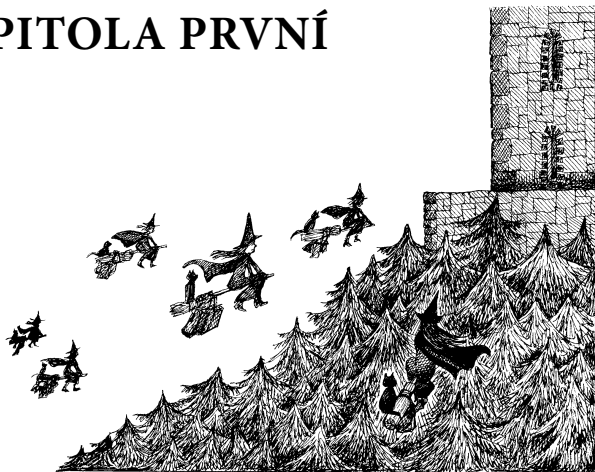
Majitelem této knížky je

Copyright © 2005 by Jill Murphy
Cover Illustration © Jill Murphy, 2005
Illustrations © Jill Murphy, 2005
Translation © Tomáš Bíla, 2011, 2014
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-875-6

KAPITOLA PRVNÍ

DYŽ ŽÁKYNĚ Akademie slečny Krákavé pro čarodějnice první den zimního pololetí přistávaly na školním dvoře, panovalo téměř tropické horko. Jenžačky prvního ročníku přicházely do školy pěšky, protože se ještě nenaučily létat na koštěti. Všechny ostatní dívky, a samozřejmě i jejich učitelky, se k budově snášely z nebes jako hejna černých vran. Byl to opravdu působivý pohled.

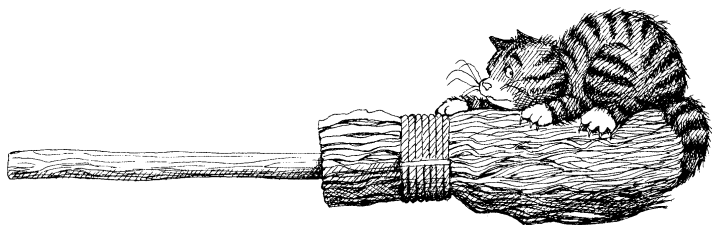
Školní rok se na akademii dělil na dvě dlouhá pololetí, takže dívky v předepsaných uniformách často trpěly horkem, nebo zimou.

„Tohle je typické,“ pomyslela si Mildred Virvátová a otráveně zavrtěla prsty u nohou navlečených do tlustých ponožek a těžkých zimních bot. „Když jsme přiletěly na začátku letního pololetí, málem jsme umrzly, a teď zas tohle.“

Mildred čekal na Akademii slečny Krá-kavé už třetí ročník. Byla to úleva, že se sem opět může vrátit, když se jí celé dva roky lepila smůla na paty a její třídní učitelka slečna Metlová (nebo Metla, jak jí děvčata přezdívala) ji bedlivě sledovala na každém kroku. Ale tento rok se Mildred cítila mnohem klidnější. Během prázdnin absolvovala čtrnáctidenní kurz bezpečného létání na koštěti (jehož název byl ovšem v jejím případě zcela zavádějící), získala osvědčení o letecké způsobilosti a maminka jí za odměnu koupila nové koště. S Mourkem, jediným mourovatým kocourem ve škole (všechny ostatní čarodějky měly předpisově černé kočky), to bohužel nebylo o mnoho lepší než dřív – vlastně to nebylo o nic lepší. Samozřejmě si za dva roky *zvykl* na létání na koštěti, ale pořád ho upřímně nenáviděl a sedával na něm skrčený, takže vypadal jako vyděšené morče, anebo si na ně rovnou lehal, aby se mohl lépe držet. Byl to však stále ten roztomilý

kocourek, který ji dokázal krásně zahřát, když do kamenné budovy pronikl ledový zimní vítr, a Mildred ho milovala z celého srdce.

Před vysokou zeď kolem školního dvora se přenesla poměrně ladně, ačkoli se koště prohýbalo pod vahou velkého kufru, a úspěšně přistála vedle přístěnku na košťata.

„To nebylo špatné, Mildred Virvátová,“ ozval se zevnitř posměšný hlas. „Ty jsi snad o prázdninách byla na transplantaci mozku, ne?“

„Taky tě ráda vidím, Ethel,“ odtušila Mildred nevesele, když poznala, kdo na ni mluví. Ethel Svatoušková byla nejlepší žákyní v jejím ročníku. Z každého předmětu měla skvělé známky a navíc byla miláčkem všech učitelek, což jí bohužel poněkud stouplo do hlavy, takže se ke svým spolužačkám chovala, jako by jí nesahaly ani po kotníky. A Mildred, která vynikala pouze svou všestrannou neschopností, se terčem jejích posměšků stala už od samého začátku prvního ročníku.

Mildred sňala zavazadlo z koštěte a to pověsila na háček pod svým jménem. Vždycky ji potěšilo, když na počátku nového roku viděla svou jmenovku u držáku na košťata, u věšáku na pláště a na dveřích do ložnice. Jako kdyby všichni počítali s tím, že se zase

vrátí. „Mildred Virvátlová“ – stálo tam, jako kdyby na světě opravdu něco znamenala.

„Hezké koště,“ pokračovala Ethel. „Pro někoho jako ty je ho možná až škoda.“

„Nezačínej, Ethel,“ zasyčela na ni Mildred varovně.

„A s čím?“ vykřikla Ethel na celý dvůr. „Vážně, Mildred Virvátlová, ty jsi tak urážlivá.“

Mildred se beze slova vrátila na dvůr a rozhlédla se po skupinkách mladých čarodějek, jestli někde neuvidí své kamarádky.

„Maud! Jsi to ty?“ zvolala, když si uvědomila, že ta usměvavá dívka, která k ní běží, je její nejlepší přítelkyně. Jenže místo

rovných vlasů jí zpod klobouku trčely husté kudrny.

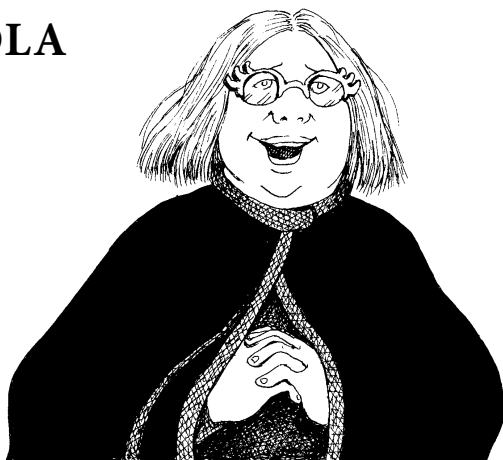
„Jasně že jsem,“ zasmála se Maud. „Jak se ti líbí můj nový účes? Teta mi dala úžasnou kulmu na vlasy. Jenom ji zapneš, namotáš si na ni vlasy a – abrakadabra! – máš takovéhle kudrny! Můžeš si to zkusit, jestli chceš.“

„Díky, Maudy,“ řekla Mildred. „Tak ráda tě zase vidím. To je snad jediný důvod, proč se vždycky těším do školy – protože vím, že tu budeš se mnou.“

„No, ještě pár let se určitě nikam jinam nechystám,“ přikývla Maud. „Takže v tom opravdu lítáme spolu..., pokud zas neprovedeš něco, za co by tě mohli vyloučit.“

„Neboj se,“ ušklíbla se Mildred. „V tomhle pololetí budu ta nejvzornější žákyně, jakou tahle škola kdy měla. Podívej, není to Enid, kdo právě přistál tamhle u zdi? A zdá se mi, že zevnitř slyším zvonění. Tak pojď, podíváme se, koho jsme dostaly letos. Snad už to tentokrát nebude Metla.“

KAPITOLA DRUHÁ

EBYLA TO Metla a žákyně třetího ročníku daly dost jasně najevo, jak moc se jim ulevilo. Jejich třídní se měla stát nová učitelka, slečna Žulová.

„Vítejte, děvčata,“ zahlaholila slečna Krákavá a spokojeně se usmála na své svěřenkyně, vzorně seřazené na školním dvoře. „Doufám, že jste všechny prožily krásné letní prázdniny, odpočinuly jste si a jste